

Gizli Asansör

Yavuz DEMİRKIRAN

Gizli Asansör

Yavuz DEMİRKİRAN

Leo yüksek, eski bir apartmanın yedinci katında yaşıyordu. Her gün okuldan sonra, yeşil sırt çantası omuzlarında zıplayarak asansöre binerdi. Asansörün adı Mabel'di ve çok yaşlıydı. Pirinç duvarları solmuş altın süslemelerle parlıyor, çatlak yuvarlak göstergesi sıcacık bir göz gibi görünüyordu. Leo ona her zaman merhaba derdi.

Yağmurlu bir öğleden sonra Leo asansöre bindi ve yedinci katın düğmesine bastı. Ama sonra yeni bir şey gördü: en altta, parlak bir soru işaretiyle işaretlenmiş küçük bir düğme. Leo'nun koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı. "Bu düğme ne işe yarıyor?" diye sesli düşündü. Mabel'in kehribar rengi tavan lambası sıcacık bir şekilde titredi. "Öğrenmenin tek bir yolu var," dedi yumuşak, mırıldanan bir sesle.

Leo derin bir nefes aldı. Kalbi güm-güm-güm atıyordu. Elini uzattı ve gizemli düğmeye bastı. Ding! Asansör sarsıldı ve hareket etmeye başladı—aşağı, aşağı, aşağı, bodrumun ötesine, Leo'nun hiç görmediği yerlere doğru. Mabel'in göstergesindeki sayılar dönüp parladı. "Sıkı tutun," dedi Mabel. "Özel bir yere gidiyoruz."

Kapılar yumuşak bir vınlamayla kayarak açıldı. Leo soluğunu tuttu. Koridor yerine gür, yeşil bir orman gördü! Kocaman eğrelti otları tavana değiyor, sarmaşıklar perde gibi sarkıyordu. Hava ıslak yaprak ve çiçek kokuyordu. Çay fincanından büyük olmayan minik bir papağan aşağı süzülüp Leo'nun spor ayakkabısına kondu. "Merhaba! Ben Pip," dedi cıvıldayarak, zümrüt tüylerini kabartıp.

Pip'in bir bacağına minik kırmızı bir kurdele vardı. "Yıllardır ilk ziyaretçimizsin!" dedi. "Ama daha derine gitmek için bir bulmacayı çözmelisin." Turuncu gagasını yerdeki üç taş karoya doğru uzattı. Her karoda bir resim vardı: bir yaprak, bir çiçek ve bir tohum. "Bunları büyüme sırasına göre diz," dedi Pip. Leo dikkatlice düşündü. "Önce tohum, sonra yaprak, sonra çiçek!" dedi.

Karolar parladı ve eğrelti otlarının arasından bir yol açıldı. "Başardın!" diye sevindi Pip. Leo sırttı, çilleri gerildi. "Bu çok eğlenceliydi!" dedi. Mabel'in sesi asansörden yankılandı. "Aferin Leo. Ama yolculuğumuz bitmedi. Başka bir katı görmek ister misin?" Leo hevesle başını salladı. Tekrar asansöre bindi ve Pip omzuna kondu. Kapılar kapandı.

Ding! Asansör yine durdu ve kapılar minik bir havaalanına açıldı. Parlak kanatlı küçük uçaklar pırıl pırıl bir zeminde duruyor, mavi üniformalı minik insanlar telaşla koşuşturuyordu. Küçük bir kontrol kulesi ışıklarla yanıp sönüyordu. "Vay canına!" diye fısıldadı Leo. Ama sonra bir sorun fark etti: bir uçak pisti kapatıyordu ve diğerleri kalkamıyordu. "Onu taşımamız gerek," dedi minik bir ses.

Küçük bir havaalanı görevlisi duvardaki bulmaca kutusunu işaret etti. "Çekiciyi açmak için bunu çöz," dedi. Bulmacada bir sayı dizisi vardı. "Sırada ne var: 2, 4, 6, 8...?" diye okudu Leo. Parmaklarıyla saydı. "On!" dedi. Kutu tık diye açıldı ve minik bir çekici yuvarlanıp çıktı. Uçağı çekip götürdü ve pist açıldı. "Teşekkürler!" diye sevindi görevliler.

Pip kanatlarını çırdı. "Bulmacalarda çok iyisin!" dedi. Leo gurur duydu. "Bir şeyleri çözmeyi seviyorum," dedi. Mabel'in zili çınladı. "Bir kat daha, sonra eve dönmeliyiz," dedi. Leo başını salladı. Sırada ne olduğunu merak ediyordu. Tekrar asansöre bindiler ve kapılar yumuşak bir tıkla kapandı.

Asansör hafif bir sarsıntıyla durdu. Kapılar müzik aletleriyle dolu bir odaya açıldı! Trompetler, kemanlar, davullar ve kocaman bir tuba mekânı dolduruyordu. Beyaz, kabarık saçlı ve bıyıklı yaşlı bir adam bir taburede oturmuş mırıldanıyordu. "Hoş geldin! Ben Dede Otto," dedi, mavi gözleri pırıldayarak. "Bütün unutulmuş müzik aletlerini ben saklarım. Ama bu şarkının hangi aletle çalındığını unuttum." Bir melodi mırıldandı.

Leo dikkatle dinledi. Melodi bir kaydırak gibi inip çıkıyordu. "Bu trombon gibi kulağa geliyor!" dedi. Dede Otto ellerini çırttı. "Doğru!" Leo'ya küçük bir pirinç trombon verdi. Leo çalmayı denedi ve komik bir ses çıktı. Herkes güldü. "Kulağın çok iyi," dedi Dede Otto. "Sanırım asansörün seni çağırıyor."

Ama Leo dönmek için arkasını döndüğünde asansörün kapıları sıkışmıştı! Mabel'in sesi endişeliydi. "Eyvah, dişlilerim sıkıştı. Son bir bulmacayı çözene kadar hareket edemem." Duvardaki bir panel bir bilmeceyle aydınlandı: "Tuşlarım var ama kilidim yok. Boşluğum var ama odam yok. İçine girebilirsin ama dışarı çıkamazsın. Ben neyim?" Leo derin düşündü.

Pip başının etrafında uçtu. "Tuşlar... boşluk... girmek..." diye cıvıladı. Leo'nun gözleri parladı. "Bir klavye!" diye bağırdı. Panel yeşil yandı ve asansörün kapıları kayarak açıldı. "Akıllı çocuk!" dedi Mabel. Leo Dede Otto'ya sarıldı ve Pip'e el salladı. "Yardımanın için teşekkürler," dedi. "İstediğin zaman geri gel," dedi Dede Otto sıcak bir gülümsemeyle.

Leo asansöre bindi ve Mabel'in kehribar ışığı yumuşakça parladı. "Cesur ve düşünceliydin," dedi. "Keşfetmenin en iyi yolu budur." Leo gülümsedi. "Senin yardımın olmadan yapamazdım," dedi. Asansör düzgünce yükseldi ve göstergedeki sayılar yediye döndü. Kapılar tanıdık koridoruna açıldı.

Leo dairesinin kapısına yürüdü, yeşil sırt çantası hâlâ omuzlarındaydı. Annesi sordu: "Günün iyi geçti mi?" Leo başını salladı. "Bulmacalar çözdüm ve yeni arkadaşlar edindim," dedi. O gece ormanlar, minik uçaklar ve konuşan bir asansör gördü rüyasında. Mabel'i yine ziyaret edeceğini biliyordu. Ne de olsa cesaret, bilinmeyi düşünerek keşfettiğimizde büyür.

Ve eğer bir gün gizemli düğmesi olan eski bir asansöre binersen, Leo'nun hikâyesini hatırla. Cesaretle bas, dikkatlice düşün ve nazık ol. Yukarıdaki—ya da aşağıdaki—gizli katlarda seni ne harika sürprizlerin beklediğini asla bilemezsin. Mabel ve arkadaşları yeni bir ziyaretçiye her zaman hazır. Sadece merhaba de ve belki bir iki bulmaca getir.